

اتحادیه اروپا و هومانیسیم «پیمان دوبلین ۲» ناقض حقوق آوارگان

اروپا از سنت پرافتخار هومانیستی خود فاصله می گیرد. این روند را می توان در اتخاذ سیاست واحد اتحادیه اروپا در برخورد ما مسئله غامض فراریان و آوارگان مشاهده نمود. قوانین پناهندگی بطور مدام سخت تر، خشن تر، نا عادلانه تر و محدودتر می گردند. امضاء «پیمان دوبلین ۲» یکی از شوم ترین مقررات در چهارچوب برخورد با آوارگان و فراریان بی دفاعی است که خود را به کشورهای عضو اتحادیه اروپا می رسانند. «پیمان دوبلین ۲» مختصات ادامه حیات را برای آن دسته از انسانها که فقط جان را در خورجین به دوش می کشند بسی ناگوار و غیر قابل تحمل نموده است. در حال حاضر در ۲۴ کشور عضو اتحادیه اروپا بعلاوه نروژ و ایسلند «پیمان دوبلین ۲» به اجرا در می آید و عرصه را بر پناهجویان به شدت تنگ نمود است.

هسته مرکزی «پیمان دوبلین ۲» چنین است: پروسه پناهندگی پناهجویان باید در اولین کشور عضو اتحادیه اروپا که متقاضی پناهندگی وارد آن گردیده است، پی گیری شود. این جمله کاملاً منطقی و به ظاهر بی آزار در واقع سپر دفاع قانونی را از پناهندگان سلب می نماید. کشورهای ثروتمند اروپای مرکزی با استناد به «دوبلین ۲» پناهجویان و فراریان را به کشورهای اروپای شرقی دپورت می نمایند، که از طریق آنها پناهندگان خود را به اروپای مرکزی رسانده اند. سیاست پناهندگی در این کشورها و نوع برخورد آنها با این بی دفاعان با مفاهیمی چون هومانیسیم و حقوق بشر بسیار فاصله دارد.

به اجراء گذاشتن سیاستهای جدید پناهندگی در اتحادیه اروپا یکی از علل مهم کاهش شدید تقاضاهای پناهندگی می باشد. بعنوان مثال تعداد تقاضای پناهندگی در کشور آلمان از ۹۸۶۴۴ در سال ۱۹۹۸ به تعداد ۲۸۹۱۴ در سال ۲۰۰۵ تنزل یافته است. این تنزل شدید تعداد متقاضیان پناهندگی در آلمان باعث گردیده است که اداره فدرال پناهندگی در استانهای مختلف بر چیده شوند. مثلاً در استان نورد راین وست فالن آلمان در عرض دو سال گذشته دو اداره پناهندگی تعطیل گردیده و تا آخر سال جاری اداره مهاجرت در شهر بیلفد (Bielefeld) هم به این سرنوشت دچار خواهد گردید. این کاهش شدید نشان دهنده آن است که فراریان موفق نمی گردند خود را به آلمان ویا اروپای مرکزی برسانند. دیوار آهنینی که مرتب بلندتر و سیاهتر می گردد، عبور از مرزهای کشورهای اروپای شرقی به سمت اروپای مرکزی را بسیار دشوار نموده است. بی پناهنانی که از مرزهای هولناک کشورهای خود با کفش و کلاه آهنین عبور کرده اند در مرزهای اروپای آزاد به دام دوربینهای شب، گله سگان پلیس و گشتیهای مرزی می افتند.

با وجود کاهش بی سابقه تعداد متقاضیان پناهندگی در آلمان این کشور همچنان به افزایش فشار به روی کشورهای مرزهای شرقی خود (لهستان و جمهوری چک) ادامه داده اکثر متقاضیان پناهندگی را به این کشورها دپورت می نماید. در سال ۲۰۰۵ تعداد ۲۵۱۶ متقاضی پناهندگی در آلمان مشمول مقررات «پیمان دوبلین ۲» گردیدند. مقامات مسئول اداره امور مهاجرت و پناهندگی در کشور آلمان با به خدمت گرفتن مقررات مندرج در این پیمان سعی در پائین آوردن بیشتر آمار پناهندگان در آلمان را دارند. تقریباً یک پنجم جوابیه های اداره مهاجرت و پناهندگی آلمان (Bundesamt) حاوی این جمله می باشد: «Wir sind nicht dafür zuständig» (ما برای بررسی تقاضای پناهندگی شما مسئول نیستیم). بدون در نظر گرفتن و بررسی این نکته که فرد متقاضی از چه گریخته است و چرا گریخته است. همین جمله یعنی پایان پروسه پناهندگی فرد در خاک آلمان. فرد پناهجو یکی از کشورهای همجوار شرقی تحویل داده می شود. آغاز جدیدی برای یک فاجعه انسانی. در سال ۲۰۰۵

بطور تقریبی ۴۰٪ از پناهندگانی که خود را به «قلب اروپا» رسانده بودند مشمول «پیمان دبلین ۲» گردیده به کشورهای لهستان، سلواکی، جمهوری چک، مجارستان، و سلونین

تعداد قابل توجهی در حین عبور از مرزهای خاکی دستگیر، روانه زندان! ویا بالاجبار علی رغم میل باطنی ایشان بازگردانده می شوند. در گزارش یکی از سازمانهای آلمانی مدافع حقوق پناهندگان می خوانیم: «دستگیری، زندان، دپورت اجباری شیوه برخورد یک جامعه دمکراتیک و قانونمدار با فراریان است».

کشورهای اروپای مرکزی بخوبی بر این موضوع اشراف دارند که کشورهای جدید عضو اتحادیه اروپا (بلوک شرق سابق) با توجه به سیر فزاینده پروسه دپورت (بازگرداندن اجباری) این کشورها با مشکلات جدی روبرو خواند گردید که به تنهایی از عهده حل آنها بر نمی آید. بنا به وضعیت اقتصادی این کشورها و با توجه به عدم داشتن تجربه کافی آنها در برخورد با مسئله پناهندگی از قبل قابل پیش بینی می باشد که فراریان و به **طریق اولی** این کشورها با چه مشکلاتی روبرو خواهند شد. این کشورها فاقد شالوده‌های اساسی برای استقرار پناهجویان می باشند، نبود امکاناتی از قبیل هایم و اردوگاههایی پناهندگان با حداقل امکانات، عدم وجود امکانات پزشکی، بهداشتی ویا مراقبتهای فردی برای زنان باردار، کودکان، شکنجه شدگان و آنانی که از فشارهای روحی روانی رنج می برند. مضافاً اینکه این کشورها خود درگیر چالشهای بزرگ ساختاری باز مانده از دوران «سوسیالیسم» و پروژه عظیم و بسیار پیچیده ورود به اتحادیه اروپا می باشند. ظرفیت و پتانسیل ساختاری این کشورها نسبت به کشورهای غنی اروپای مرکزی محدود تر می باشد بطوریکه آنها عملاً توانائی حمل بار گران دیگری را ندارند.

مختصات یاد شده نتایج بسیار اسفباری را برای پناهجویان به همراه می آورد. پروسه پناهندگی فراریان در کشورهای لهستان، مجارستان و سلواکی اغلب در زندانهای دپورت انجام می پذیرد. اعمال خشونت مدام در حال افزایش است. فراریان بی پناه که اغلب از خشونت حاکمان خود کامه وطنی جان سالم بدر برده اند اسیر چنگال بربریت «جهان آزاد» می گردند. یکی دیگر از تراژدیهای انسانی جهان گلبال. زندانی کردن، ضرب و شتم، اهانت، در مواردی نقص عضو و اخراجهای غیر قانونی پناهجویان در اکثر پاسگاههای مرزی به ثبت رسیده و در پرونده ها منعکس می باشد. (بروشور اطلاعاتی PRO ASYL - یکی از سازمانهای مدافع حقوق پناهجویان - به زبان آلمانی). سرانجام پناهجویان از این کشورها به کشورهای خارج از مرزهای اتحادیه اروپا دپورت می شوند. آنها به اردوگاه اوکراین به نام پوشینو Pavshino که در آن فلاکت و فقری غیر قابل تصور حاکم است، انتقال می یابند. بنا به گزارشات کمیساریای عالی پناهندگی UNHCR کشور اوکراین پناهجویان تحویل داده شده را به رژیم خشن حاکم بر ازبکستان (سلام کریم اوف رئیس جمهور ازبکستان می باشد) انتقال می دهد. قتل عام نیروهای اپوزیسیون و نقض سیستماتیک حقوق بشر در این کشور یکی از موضوعات جهانی مورد بحث می باشد و از چشم اتحادیه اروپا پنهان نیست.

پناهجویان اخراجی از آلمان هم به دست سیستمی از بی عدالتی و بی قانونی سپرده می شوند که بر خلاف تمامی معیارهای شناخته شده بین المللی عمل می نماید (نقل به معنی از بروشورهای اطلاعاتی PRO ASYL).

در محدوده مرزهای اروپای آزاد تراژدی وحشتناک انسانی در جریان است. تدوین کنندگان منشور حقوق بشر به نقض مدام و عریان آن مشغول می باشند.

+++++

پانویسها:

پیمان «دوبلین ۲» پس از بحث‌های طولانی و سنگین حقوق بین‌کشورهای عضو اتحادیه اروپا در ماه مارچ ۲۰۰۳ وارد مرحله اجراء گردید. بر مبنی این پیمان فقط کشور صادرکننده ویزا و یا اولین کشوری که پناهجو وارد خاک آن می‌گردد مسئول انجام پروسه پناهندگی متقاضی پناهندگی می‌باشد.